

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 5, Stworzenie, Ziemia, Rekreacja w Nowym Testamencie, Część 2

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w jego serii wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 5, Stworzenie, Ziemia, Rekreacja w Nowym Testamencie, Część 2.

Przyjrzelśmy się nowotestamentowemu rozwojowi tematu ziemi, stworzenia i nowego stworzenia.

Aby zakończyć dyskusję na temat listów Pawła, przyjrzelśmy się kilku dłuższym tekstom i temu, co mówią o stworzeniu, szczególnie nowym stworzeniu, ale warto wspomnieć o kilku pojęciach. Jednym z nich jest użycie terminu dziedziczenie, który szczególnie można znaleźć w języku Pawła. Dziedziczenie to język używany w Starym Testamencie do dziedziczenia ziemi.

Teraz znajdujemy w Nowym Testamencie konsekwentne użycie dziedziczenia Chrystusa lub dziedziczenia zbawienia w Chrystusie. W Kolosan rozdział pierwszy i werseł 12, wracając do Kolosan ponownie, interesujące jest to, że znajdujemy, ponownie w kontekście tego, co Chrystus uczynił dla swojego ludu i tuż przed tą sekcją, którą omawialiśmy, gdzie Chrystus jest obrazem niewidzialnego Boga, jest pierwotnym nad całym stworzeniem, jest odpowiedzialny za pierwsze stworzenie i inauguruje nowe stworzenie, ale przed tym mamy w wersecie 12, dziękując Ojcu, który uzdolnił was do udziału w dziedzictwie świętych w królestwie światła. Teraz, to również wykorzystuje obrazowość typu Exodus, jak również ten i następny werseł, ratując nas spod panowania ciemności i przenosząc nas do królestwa jego syna, w którym mamy odkupienie i odpuszczenie grzechów.

Więc cała ta sekcja tutaj rezonuje ze starotestamentowym językiem Boga odkupującego swój lud w nowym exodusie i teraz sprowadzającego go do ich dziedzictwa. Chociaż tutaj odkrywamy, że język dziedzictwa nie jest stosowany do fizycznego posiadania ziemi lub ziemia jest teraz stosowana do dziedzictwa, które mamy w osobie Jezusa Chrystusa, które jest naszym zbawieniem. Więc w pewnym sensie, nie powiedziałbym, że jedynym sensie, ale przynajmniej w jednym sensie, znajdujemy tutaj przynajmniej duchowy aspekt posiadania ziemi, a mianowicie dziedzictwo zbawienia, na które zdawało się to wskazywać.

Błogosławieństwa zbawienia, które zdawały się przewidywać i na które wskazywały, teraz spełniają się w osobie Jezusa Chrystusa. Jak powiedzieliśmy wcześniej, obrazowanie ziemi, stworzenia i nowego stworzenia ma zarówno fizyczne, jak i duchowe aspekty. Uważam jednak za interesujące, że nie tylko w Kolosan 1:12, ale w wielu innych tekstach w literaturze Pawła, a nawet gdzie indziej, można znaleźć język dziedziczenia, który wydaje się przypominać język dziedziczenia ziemi, teraz stosowany do zbawienia, które dziedziczymy w Jezusie Chrystusie.

Ciekawe, że w jednym tekście znajdujemy język dziedziczenia zastosowany do chrześcijan, zarówno Żydów, jak i pogan, w kontekście obietnic danych Abrahamowi. Tak więc jest to rozdział 3 Listu do Galatów, zaczynający się od wersetu 26. Jesteście synami Bożymi przez wiarę w Jezusa Chrystusa.

Bo wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie ma już Żyda ani Greka, niewolnika ani wolnego, mężczyzny ani kobiety. Bo wy wszyscy jesteście kimś jednym w Chrystusie Jezusie.

Teraz posłuchajcie tego. Jeśli należycie do Chrystusa, to jesteście potomstwem i dziedzicem Abrahama, zgodnie z obietnicą. Zauważcie język dziedziców i obietnicę związaną z Abrahamem, która, jak sądzę, obejmuje również ziemię.

Więc raz jeszcze, Paweł wydaje się sugerować, że przez Chrystusa, wszyscy ludzie Boga dziedziczą obietnice, które obejmowałyby ziemię. Teraz ponownie, zakładam, że w obecnej formie dla chrześcijan, byłyby to błogosławieństwa zbawienia i nowego stworzenia, zmartwychwstania i życia. Ale w przyszłości dziedziczenie tego, na co ziemia ostatecznie wskazywała, a mianowicie, że ziemia z czasów Jezusa w jego posłudze w pierwszym wieku, która miała się rozszerzyć i objąć całe stworzenie, teraz znajduje swoje wypełnienie w dziedziczeniu, lud Boży dziedziczący nowe stworzenie w Objawieniu rozdział 21 i 22.

Tylko po to, aby wskazać na kilka innych tekstów w literaturze Pawłowej, zanim przyjrzymy się bliżej innym tekstom w Nowym Testamencie, a następnie zakończymy, przyglądając się Księdze Objawienia, szczególnie rozdziałom 21 i 22. Jednym z fragmentów, które już przejrzelśmy, jest Rzymian rozdział 8 i wersety od 19 do 21, gdzie Paweł przewiduje przyszłe odkupienie całego stworzenia w odwróceniu jego podporządkowania grzechowi. Podporządkowanie pierwszego stworzenia grzechowi sięga rozdziału 3 Księgi Rodzaju. Więc więcej języka stworzenia, więcej oczekiwania na odnowione przywrócone stworzenie w wypełnieniu pierwotnego zamysłu Boga w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju. Jednym z bardzo intrygujących tekstów jest Efezjan rozdział 2 i wersety 11 i 22.

Nie przeczytałem całości. Myślę, że przeczytaliśmy już parę z nich. Wrócimy do rozdziału 2 Listu do Efezjan w związku z naszą dyskusją na temat świątyni.

Następnym tematem, którym się zajmiemy. Ale zaczynam od Efezjan 2, werset 11. Dlatego pamiętajcie, że wy, którzy niegdyś jesteście poganami z urodzenia i nazywani nieobrzezаныmi przez tych, którzy nazywają siebie obrzezаныmi,

To jest kontrast między poganami i Żydami. To jest obrzezanie dokonane na ciele przez ręce ludzi. Pamiętajcie, że w tym czasie byliście oddzieleni od Chrystusa, wykluczeni z obywatelstwa w Izraelu i obcy przymierzom obietnicy bez nadziei i bez Boga na świecie.

Ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy niegdyś byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa. On bowiem jest naszym pokojem, który z dwóch uczynił jedność i zburzył mur dzielący wrogość, znosząc w ciele swoim prawo z jego przykazaniami i przepisami, a zamierzał stworzyć w sobie z dwóch jednego nowego człowieka, czyniąc w ten sposób pokój.

I w tym jednym ciele, aby ich obu, Żyda i Greka, pojednać z Bogiem przez krzyż, na którym zgładził ich wrogość. Przyszedł i głosił pokój wam, którzy jesteście daleko, i pokój tym, którzy są blisko. Albowiem przez niego jedni i drudzy mamy dostęp do Ojca w jednym Duchu.

Teraz, jedyne co chcę powiedzieć na ten temat, to że ten tekst jest ukryty, z aluzjami do Starego Testamentu, szczególnie do Księgi Izajasza. I nawet wcześniejsze wersety, pierwsze wersety, które przeczytałem, szczególnie werset 12, jesteście oddzieleni od Chrystusa, wyłączeni z obywatelstwa w Izraelu, obcy przymierzom obietnicy, bez nadziei, bez Boga, ale teraz wy, którzy jesteście daleko, staliście się bliscy. Nawet ten daleki i bliski język pochodzi wprost z Księgi Izajasza.

Co bardziej intrygujące, teksty, do których się tu odwołuje, dotyczą przywrócenia ludu Bożego do ziemi. Więc ponownie, myślę, że Paweł pokazuje to teraz, ostatecznie, z osobą Jezusa Chrystusa, gdy ewangelia rozprzestrzenia się i zaczyna tworzyć nową ludzkość złożoną z Żydów i pogan, gdzie poganie przychodzą, aby dzielić obietnice, które Bóg złożył Izraelowi. I robią to, należąc, raz jeszcze, należąc do osoby Jezusa Chrystusa.

Mam nadzieję, że zaczynasz dostrzegać pewien schemat w wielu z tego, który polega na tym, że większość obietnic nie jest po prostu taka, jakby teraz, nagle, kościół zaczął wypełniać obietnice, które zostały złożone w Starym Testamencie, ale wszystko jest filtrowane przez Chrystusa. Zauważysz, że przede wszystkim, w prawie wszystkim, na co patrzyliśmy do tej pory, obietnice Starego Testamentu znajdują swoje wypełnienie w Chrystusie. A następnie znajdują swoje wypełnienie w Jego ludzie, Żydach i poganach, dzięki temu, że są zjednoczeni z Chrystusem.

Porozmawiamy więcej o fragmencie z Listu do Galatów, który przed chwilą omawialiśmy w Galacjan 3. Ale pamiętajcie, że na samym końcu Galacjan 3 Paweł

mówi, że jeśli jesteście w Chrystusie, jesteście dziedzicami obietnic. Jesteście potomstwem Abrahama i dziedzicami obietnic. Ale jeśli to wszystko, co przeczytamy, przegapilibyśmy wcześniej fakt, że Jezus Chrystus jest potomstwem Abrahama.

A przez przynależność do Chrystusa stajemy się nasieniem Abrahama. Przyjrzymy się temu tekstowi ponownie, ale chodzi o to, że te obietnice najpierw znajdują swoje wypełnienie w Chrystusie, a następnie otrzymujemy je, że tak powiem, na mocy zjednoczenia z Chrystusem i przynależności do Chrystusa. Więc teraz, ostatecznie, obietnice ziemi, którą widzimy, zaczynają się spełniać, przynajmniej w Efezjan 2, na mocy zjednoczenia Żydów i pogan i odziedziczenia pokoju, zbawienia, pojednania, dostępu do Ojca, który teraz Bóg obiecuje swojemu ludowi.

Inny kluczowy tekst znajduje się w 2 Koryntian 6, werset 16. Przyjrzeliliśmy się 2 Koryntian 5.17 w odniesieniu do nowego stworzenia. Jednak w rozdziałach 6 i 16 autor cytuje konkretnie teksty ze Starego Testamentu, takie jak wersety 17 i 18.

Dlatego pozwólcie mi się cofnąć i przeczytać werset 16. Jaka jest zgoda między świątynią Boga a bożkami? Bo jesteśmy świątynią Boga żywego. Jak powiedział Bóg, będę z nimi mieszkał i będę się przechadzał pośród nich.

Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Dlatego wyjdźcie spośród nich i odłączcie się, mówi Pan. Nie dotykajcie niczego nieczystego, a Ja was przyjmę.

Będę ci ojcem, a ty będziesz mi synem i córką, mówi Pan Bóg Wszechmogący. Szczególnie w wersecie 16, będę z nimi mieszkał i chodził pośród nich. Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

Zauważ, że jest to w rzeczywistości cytaty ze Starego Testamentu. Prawdopodobnie jest to połączenie kilku tekstów. Jednym z nich jest rozdział 37 Księgi Ezechiela, który zawiera tę nową formułę przymierza.

Teraz zauważ, jak poruszyliśmy tematy świątyni i nowego przymierza w tym wersecie. Ale przede wszystkim interesuje nas temat stworzenia i ziemi. Ale intrygujące jest to, że Paweł może zacytować inny tekst ze Starego Testamentu, który był w kontekście przywrócenia ludu Bożego do ziemi.

I teraz rozciąga to błogosławieństwo zarówno na Żydów, jak i na pogan. Tak więc w Starym Testamencie, nowe przymierze, o którym tu mowa, że będę twoim Bogiem, a oni będą moim ludem, jest językiem przymierza, tematem, którym zajmiemy się później. Ale w Ezechielu jest to związane z przywróceniem ludu Bożego do ich ziemi.

Tak więc, raz jeszcze, jest tak, jakby Paweł wyobrażał sobie, że ziemia rozszerza się poza ziemię Palestyny. Teraz musimy objąć Żydów i pogan, którzy teraz dziedziczą to, na co wskazywała ziemia, błogosławieństwa zbawienia. W reszcie Nowego

Testamentu, nawet poza listami Pawła, znajdujemy również liczne, myślę, przynajmniej aluzje lub odniesienia do stworzenia, nowego stworzenia lub ziemi.

Aby podać tylko trzy przykłady z literatury pomiędzy listami Pawła a Księgą Objawienia, którą omówimy za chwilę. Podam trzy krótkie przykłady z reszty Nowego Testamentu, w Liście Jakuba, rozdziale 1 i wersecie 18. Kiedy to przeczytałem, chciałem po prostu, abyście zwrócili uwagę na język nowego stworzenia.

Ale rozdział 1 i werseł 18 Listu Jakuba mówią to. Cofnę się, aby podać trochę kontekstu. Wersel 17: Każdy dobry i doskonały dar pochodzi z góry, zstępując od Ojca światła niebieskich, który się nie zmienia jak cienie zmienne.

On postanowił dać nam narodziny przez słowo prawdy, a my możemy być pierwszym owocem jego stworzenia. Tak więc w pewnym sensie Paweł zdawał się sugerować, lub autor Jakuba, przepraszam, Jakub sugeruje, że nasze zbawienie należy rozumieć jako odrodzenie, nowe narodzenie, które jest pierwszym owocem lub początkiem nowego stworzenia. Tak więc jestem przekonany, że Jakub celowo używa tutaj nowego języka stworzenia.

Ponownie, w sposób zainaugurowany, nowe stworzenie zostało już zainaugurowane przez fakt, że otrzymaliśmy nowe narodzenie. Może to być podobne do nowego życia Pawła lub udziału w zmartwychwstaniu Chrystusa, chociaż Jakub nie używa takiego języka. Ale z pewnością rozumie nasze zbawienie i nasze odrodzenie, otrzymując nowe życie jako pierwszy owoc, początek nowego stworzenia.

Znajdujemy interesującą koncepcję w 1 Jana 2, która jest jakby przeciwieństwem nowego stworzenia. Często znajdujemy w Nowym Testamencie zniesienie lub osąd pierwszego stworzenia. A w 1 Jana 2 i wersecie 17.

1 Jana 2:17. Ponownie cofnę się i zacznę czytać wersel 15. Zauważ ponownie, że jest on umieszczony w kontekście etycznym.

Nie miłujcie świata ani niczego, co jest na świecie. Jeśli ktoś miłuje świat, nie ma w nim miłości Ojca. Bo wszystko, co jest na świecie, pożądliwości grzesznego człowieka, pożądliwość oczu, chętnie się tym, co ma i co czyni, nie pochodzi od Ojca, ale od świata.

Świat i jego pragnienia przemijają. Ale osoba, która czyni wolę Boga, żyje wiecznie. Ponownie, trudno powiedzieć, czy autor, Jan, zamierzał dać konkretną aluzję do Starego Testamentu.

Ale z pewnością ta idea przemijania obecnego świata i tego, że osoba, która dąży do życia pod wolą Boga, żyje wiecznie, wydaje się odzwierciedlać raz jeszcze życie nowego stworzenia. W przeciwieństwie do obecnego stworzenia, które przechodzi

swego rodzaju dekreację i odwrócenie w przygotowaniu do, lub w przeciwieństwie do, życia nowo stworzonego porządku, w którym lud Boży może uczestniczyć. To, co uważam za jeden z najciekawszych fragmentów w odniesieniu do zrozumienia, jak radzimy sobie z kwestią ziemi i jej ostatecznym wypełnieniem, prawdopodobnie znajduje się w rozdziałach 3 i 4 Listu do Hebrajczyków. Ponownie, nie przeczytam całości, ale chcę to przeczytać. Zacznę od rozdziału 4. Rozdziały 3 i 4 Listu do Hebrajczyków stanowią część ostrzegawczych fragmentów autora, w których – jeśli znasz List do Hebrajczyków – wielokrotnie ostrzega on swoich czytelników, aby nie odwracali się od ewangelii, od Jezusa Chrystusa i obiecanego przez Niego zbawienia, aby powrócić do starego przymierza, systemu czci i życia w judaizmie, z dala od Jezusa Chrystusa lub bez Niego.

Autor ostrzega ich wielokrotnie przed konsekwencjami takiego postępowania. Jedno z tych ostrzeżeń znajduje się w rozdziałach 3 i 4. W rozdziałach 3 i 4 autor umieszcza to ostrzeżenie w kontekście obietnic ziemi danej Izraelowi w Starym Testamencie. I gdy przyjrzesz się temu uważnie, autor wydaje się myśleć, że obietnica odpoczynku w ziemi jest nadal dostępna dla ludu Bożego.

Ludzie Boga mogą rzeczywiście uczestniczyć w obietnicach odpoczynku w ziemi ze Starego Testamentu. Więc pozwólcie mi przeczytać tylko kilka z tych wersetów. Zacznę od wersetu 16 rozdziału 3, a następnie przeskoczę i przeczytam kilka wersetów rozdziału 4 — werset 16 rozdziału 3 w Liście do Hebrajczyków.

Kim byli ci, którzy usłyszeli i zbuntowali się? Czyż nie byli to wszyscy ci, których Mojżesz wyprowadził z Egiptu? I na kogo był zły przez czterdzieści lat? Czyż nie na tych, którzy zgrzeszyli, tych, których ciała upadły na pustyni? I komu Bóg przysiągł, że nigdy nie wejdą do Jego odpoczynku, jeśli nie na tych, którzy byli nieposłuszni? Widzimy więc, że nie byli w stanie wejść z powodu swojej niewiary. Tak więc, to jest fragment historii Starego Testamentu, w którym autor mówi, że lud Izraela, którego Bóg wyprowadził z Egiptu do ziemi Kanaan, ziemi obiecaniej, nie poszedł z powodu buntu. Odmówili wejścia i nie cieszyli się resztą ziemi, którą Bóg im obiecał.

Ale teraz rozdział 4 kontynuuje i mówi: Dlatego, skoro obietnica wejścia do Jego odpoczynku nadal obowiązuje, baczmy, aby nikt z was nie został uznany za pozbawionego jej. Bo tym, którym została zwiastowana ewangelia, tak jak Izraelitom w Starym Testamencie, nie przyniosło to żadnej wartości, ponieważ ci, którzy ją usłyszeli, nie połączyli jej z wiarą. Teraz my, którzy uwierzyliśmy, wchodzimy do tego odpoczynku.

Tak jak powiedział Bóg, Tak złożyłem przysięgę w gniewie moim, że nigdy nie wejdą do mojego odpoczynku. Cytat z Psalmu 95. Który autor rozwija tutaj z Psalmu 95.

Porozmawiamy o tym za chwilę. I znowu, powyższy fragment mówi, że nigdy nie wejdą do mojego odpoczynku. Werset 6. Nadal pozostaje, że niektórzy wejdą do tego odpoczynku.

A ci, którym wcześniej głoszone ewangelię, nie weszli do ziemi i nie weszli do tego odpoczynku z powodu swego nieposłuszeństwa. Dlatego Bóg ponownie ustalił pewien dzień, nazywając go dziś, gdy po długim czasie przemówił przez Dawida, jak powiedziano przedtem : Dziś, jeśli usłyszycie mój głos, nie zatwardzajcie serc waszych. Ponownie cytaty z Psalmu 95.

Wiersz 8. Bóg nie mówiłby później o innym dniu, gdyby Jozue dał im odpoczynek. Pozostaje więc odpoczynek szabatowy dla ludu Bożego. Dla każdego, kto wchodzi, odpoczynek Boży również odpoczywa od jego własnego dzieła, tak jak Bóg od swojego.

Dołączmy zatem wszelkich starań, aby wejść do tego odpoczynku, aby nikt nie upadł, idąc za ich przykładem nieposłuszeństwa. Następnie, co następuje, autor przedstawia Jezusa jako arcykapłana, gdzie można znaleźć zbawienie. Aby to wszystko połączyć, po pierwsze, gdy czytasz rozdziały 3 i 4 Listu do Hebrajczyków, autor zaczyna od Psalmu 95.

W Psalmie 95, który został napisany długo po, długo po tym wydarzeniu, kiedy Bóg wyprowadził Izraelitów z Egiptu, przez Morze Czerwone, przez pustynię, aż do Ziemi Obiecanej, oni jednak zbuntowali się. Jeśli pamiętasz tę historię, wysłali szpiegów do tej ziemi, wrócili i powiedzieli, nie możemy tego zrobić; chociaż Bóg obiecał i nakazał im wejść, odmówili uwierzenia, odmówili posłuszeństwa i nie pozwolono im wejść do tej ziemi. Ale później autor, czytając teraz Psalm 95, czyta, że reszta ziemi, którą Bóg obiecał, musi być nadal dostępna w pewnym stopniu.

Chociaż Bóg rzeczywiście wprowadził Izraelitów do tej ziemi i osiedlili się, autor wydaje się mówić, że nadal oczekiwali większego odpoczynku, który miał nadejść. A z powodu nieposłuszeństwa naród Izraela nie doświadczył tego odpoczynku w ziemi; to pierwotne pokolenie nie doświadczyło odpoczynku w ziemi, który Bóg zamierzył od stworzenia. Zauważ, jak autor łączy ten odpoczynek aż do stworzenia.

Więc reszta ziemi jest nadal dostępna. Psalm 95, autor, czytając swój Stary Testament, czytając Psalm 95, mówi dużo później, dlaczego znajdujemy Dawida wciąż obiecującego odpoczynek ludowi Bożemu? Więc autor konkluduje, musi być wciąż dostępny odpoczynek dla ludu Bożego, aby mógł wejść w wypełnieniu Psalmu 95. A w wypełnieniu stworzenia, odpoczynku stworzenia i odpoczynku szabatowego, a nawet odpoczynku w ziemi, którą Bóg dał Izraelowi, jest wciąż dostępny większy odpoczynek.

Chcę, abyście zwrócili uwagę także na rozdział 4 i werset 1. Dlatego, skoro obietnica wejścia do Jego odpoczynku wciąż obowiązuje, uważajmy, aby nikt z was nie został uznany za uchybionego. Moim zdaniem, jest to prawdopodobnie równoległe do rozdziału 3, wersetu 14 Listu do Hebrajczyków. Staliśmy się uczestnikami Chrystusa, jeśli mocno trzymamy się do końca i ufności, którą mamy na początku.

Zatem zakładam, że pozostali stają się uczestnikami Jezusa Chrystusa. Ostateczny odpoczynek, którego autor Listu do Hebrajczyków nie chce, aby jego czytelnicy przegapili, ostateczny odpoczynek, do którego chce, aby pilnie weszli i się go trzymali, to bycie uczestnikiem Jezusa Chrystusa, uczestniczenie w Jezusie Chrystusie i zbawieniu, które On przynosi. Teraz nacisk jest tutaj prawdopodobnie głównie eschatologiczny.

Tak więc, gdy mówi o pilnym wejściu do tego odpoczynku, może to odnosić się przede wszystkim do tego, o czym czytamy w Objawieniu 21, nowego stworzenia i życia w obecności Boga. Ale z pewnością ma to również aspekt zainaugurowany. Że lud Boży może wejść do niego teraz, przed jego ostatecznym objawieniem.

Tak więc, podsumowując dowody z rozdziałów 3 i 4 Listu do Hebrajczyków, myślę, że autor sugeruje, przynajmniej w tym momencie, że obietnica odpoczynku w ziemi ze Starego Testamentu teraz w tym momencie znajduje swoje wypełnienie w zbawieniu, w którym lud Boży uczestniczy w Chrystusie. Ponownie, powiedzieliśmy, że obietnice ziemi i stworzenia mają zarówno aspekty fizyczne, jak i duchowe. Nie sugeruje to zatem, że nie ma w tym żadnej fizycznej rzeczywistości i nie ma to nic wspólnego z fizyczną ziemią lub stworzeniem.

Dopiero w tym momencie autor skupia się na zbawieniu w Chrystusie, że ziemia i stworzenie ostatecznie wskazują na duchową rzeczywistość, na którą wskazuje obietnica ziemi, która teraz znajduje swoje wypełnienie w osobie Jezusa Chrystusa. Tak więc większość, z wyjątkiem być może rozdziałów 3 i 4 Listu do Hebrajczyków oraz tekstu z rozdziału 8 Listu do Rzymian i być może kilku innych fragmentów, większość tekstu w Nowym Testamencie, który rozważaliśmy, zajmując się tematami nowego stworzenia lub stworzenia lub ziemi, skupiała się na aspekcie już istniejącym. To znaczy, w osobie Jezusa Chrystusa obietnice zainaugurowanego nowego stworzenia zostały teraz spełnione i stały się rzeczywistością.

Ale powiedzieliśmy, że Nowy Testament zazwyczaj rozwija te tematy w ramach struktury swojego jeszcze nienapiętego stanu. To fakt, że te obietnice przez Chrystusa i jego lud znajdują teraz swoje wypełnienie w zainaugurowanej formie, ale te przewidują ostateczne wypełnienie. I do tego chcę przejść.

I to prowadzi nas do rozdziałów 21 i 22 Objawienia. Teraz, są inne teksty, którymi prawdopodobnie moglibyśmy się zająć w Nowym Testamencie, ale myślę, że poruszyłem niektóre z głównych tekstów, a teraz chcę przejść do tekstu, do którego

prawdopodobnie będziemy wracać bardzo, bardzo często, w taki sam sposób, w jaki rozdziały 1 do 3 Księgi Rodzaju rozwinęły lub przynajmniej dały początek dominującym tematom, które rozwijają się w całym Nowym Testamencie. Tak więc Objawienie 21 i 22 wydają się je kulminować i prowadzić do zamierzonego celu i zakończenia.

Więc Objawienie 21 i 22. W tej części Jan widzi wizję ostatecznego celu historii odkupienia, którym jest nowe stworzenie, a co ważniejsze, lud Boży żyjący w obecności Boga w tym nowym stworzeniu jako punkt kulminacyjny ostatecznego celu i jako intencja Bożego planu odkupienia i Bożego planu dla całego stworzenia z Księgi Rodzaju 1 i 2. Teraz, zanim przyjrzymy się bardziej szczegółowo Objawieniu 21 i 22, i ponownie, jak powiedziałem, przyjrzymy się temu szczegółowo w kilku różnych kontekstach, ale punktem wyjścia do zrozumienia tego, myślę, jest powrót do rozdziału 4 i 5 Objawienia, a zwłaszcza rozdziału 4, gdzie w rozdziale 4 Bóg jest chwalony, ponieważ jest stwórcą wszystkich rzeczy. I znajdziesz to, szczególnie w hymnach.

Jesteśmy całkowicie pochłonięci wizją rozpoczynającą rozdział 4 lub dowolną sekcję Objawienia, ale często w Objawieniu wygłaszane przemówienia lub śpiewane hymny mają na celu interpretację tego, co dzieje się w wizji. Pod koniec rozdziału 4 czytamy historię tych 24 starszych i czterech żywych istot. Nie jestem zainteresowany próbą rozwiązania, kim lub czym oni są w tym momencie, ale ważniejsze jest to, co robią.

W wersecie 8 jest powiedziane, że każde z czterech żyjących stworzeń miało 6 skrzydeł i było pokryte oczami dookoła, nawet pod skrzydłami. Dniem i nocą nie przestawały mówić: Święty, święty, święty jest Pan Bóg Wszechmogący, który był i jest, i ma przyjść. Tak więc, po pierwsze, Bóg jest chwalony jako suwerenny, wszechmogący, który jest suwerenny i wieczny w relacji do wszystkich rzeczy, który był, jest i ma przyjść.

Ale potem jest dalej i mówi, ilekroć żywe istoty oddają chwałę, cześć i dziękczynienie Temu, który siedzi na tronie, Temu, który żyje na wieki wieków, wtedy 24 starszych pada przed Tym, który siedzi na tronie, i oddają pokłon Temu, który żyje na wieki wieków. Kładą swoje korony przed tronem i mówią, w wersecie 11, jesteś godzien, Panie i Boże nasz, przyjąć chwałę, cześć i moc, ponieważ Ty stworzyłeś wszystko, a z Twojej woli zostały stworzone i mają swoje istnienie. Tak więc Bóg jest czczony jako suwerenny władca stworzenia i jako stwórca wszystkich rzeczy.

Myślę, że odzwierciedla to Księgę Rodzaju 1 i 2. Ale moim zdaniem rozdział 4, chwalący Boga jako suwerennego władcę wszystkich rzeczy i stwórcę wszystkich rzeczy, w kontekście tego, który był, jest i ma przyjść, czyli ma przyjść, przewiduje fakt, że Bóg może również dokonać nowego aktu twórczego. Bóg jest stwórcą wszystkich rzeczy i jest godzien czci; jest godzien, aby otrzymać cześć, chwałę i moc,

ponieważ stworzył wszystko; wszystko zawdzięcza swoje istnienie wszechmogącemu Bogu, który był, jest i ma przyjść.

To znaczy, rozdział 4 przewiduje fakt, że Bóg może również dokonać nowego stworzenia jako Ten, który stoi na początku i końcu wszystkich rzeczy. Na początku i na końcu stworzenia, Ten, który był i ma przyjść, jest w stanie dokonać nowego aktu twórczego. A w rozdziale 5 znajdujemy tę wizję Baranka, który otwiera zwój, aby wprawić jego zawartość w ruch.

Moim zdaniem rozdział 5 dotyczy Boga, który wprowadza w ruch nowy akt twórczy poprzez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Tak więc w rozdziale 5 Jezus Chrystus jest czczony i chwalony, ponieważ jest odpowiedzialny za odkupienie wszystkich rzeczy. Bóg jest stwórcą wszystkich rzeczy; teraz jest odkupicielem wszystkich rzeczy w rozdziale 5, więc nowy akt twórczy jest teraz wprawiany w ruch, co symbolizuje ten zwój, biorąc ten zwój, odpieczętowując go i rozwijając.

Teraz nowy akt twórczy jest wprawiany w ruch przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Więc to, co znajdujemy, to ostateczny cel tego lub ostateczny koniec tego, to Objawienie 21 i 22. Teraz odkrywamy, że nowe stworzenie przybywa na ziemię, tak jak jest w niebie.

Tak więc rozdziały 4 i 5 oraz 21 i 22 stanowią swego rodzaju klamry dla wizji Jana, wizji stwórcy wszystkich rzeczy w niebie, który inauguruje nowy akt twórczy w rozdziale 5, teraz znajdujemy go osiągającego swój punkt kulminacyjny w nowym stworzeniu z Objawienia rozdział 21 i 22. Nie chcę przechodzić przez całość Objawienia 21 i 22 w szczegółach, ponownie dotkniemy tego tekstu później kilka razy i bez wątpliwa zajmiemy się innymi sekcjami, ale chcę po prostu wskazać na garść tekstu w rozdziale 21 i 22, które wyraźnie nawiązują do pierwszego stworzenia, a także nowego stworzenia, a także obietnic ziemi, dziedzictwa ziemi. Pierwsza i najbardziej oczywista pojawia się w rozdziale 21 i wersecie 1, gdzie Jan mówi, potem zobaczyłem nowe niebo i nową ziemię dla pierwszego nieba, a pierwsza ziemia przeminęła i nie było już morza.

To wyraźnie nawiązuje do Izajasza rozdział 65, werset 17, „Zamierzam stworzyć nowe niebo i nową ziemię, stare rzeczy zostaną zapomniane”, a teraz raz jeszcze zauważ kontrast między nowymi niebiosami i nową ziemią oraz pierwszym niebem i pierwszą ziemią, która przeminęła. Widzimy więc tutaj kulminację całego języka nowego stworzenia, który widzieliśmy w całym Nowym Testamencie, szczególnie w tekście takim jak 2 Koryntian 5:17; jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowe stworzenie, lub nowe stworzenie nadeszło zgodnie z 2011 NIV. To jest inauguracja nowego stworzenia; teraz znajdujemy jego dopełnienie, wtedy zobaczyłem nowe stworzenie, nowe niebo i nową ziemię, ponieważ stare przeminęło.

Więc teraz nowe stworzenie zainaugurowane przez Chrystusa otrzymuje swoje kulminacyjne i doskonałe wypełnienie w nowym stworzeniu, które Jan widzi w Objawieniu, rozdział 21. Jedną rzecz, którą już podkreśliliśmy, ale którą należy podkreślić ponownie, widzieliśmy, gdy rozmawialiśmy kilka sekcji temu o Księdze Rodzaju, jest zauważenie, że historia się kończy; odkupieńczy plan Boga dla historii kończy się fizycznym nowym stworzeniem, co oznacza, że przeznaczenie ludu Bożego jest bardzo fizyczne. Często mówimy o pójściu do nieba i śpiewamy piosenki takie jak Heaven Is My Home, a ostatnio ukazała się książka tutaj w Stanach Zjednoczonych, Heaven Is For Real, mały chłopiec widzi wizję nieba, a my zostajemy pochłonięci niebem i tym, jak będzie wyglądało niebo i pójściem do nieba.

Nie chcę za bardzo kłócić się z tym językiem, ale często chodzi o to, co z nim zrobimy lub jak wyobrażamy sobie nasze wieczne przeznaczenie, gdy myślimy w kategoriach nieba. Ale co jest interesujące, jeśli poprawnie odczytuję Objawienie, Objawienie 21 kończy się na ludziach Boga na fizycznej ziemi. Tak, odnowionej, pozbawionej wszelkich skutków grzechu, przepętnionej teraz życiodajną obecnością Boga, ale mimo wszystko fizycznej.

W rzeczywistości idealnie pasuje do rozdziału 15 Pierwszego Listu do Koryntian, ponieważ nasze przyszłe przeznaczenie to zmartwychwstałe ciało fizyczne. Dlaczego? Ponieważ jest to konieczne, zmartwychwstałe ciało fizyczne nadaje się do życia w fizycznym nowym stworzeniu. Więc technicznie rzecz biorąc, naszym ostatecznym przeznaczeniem nie jest pójście do nieba.

Naszym ostatecznym przeznaczeniem jest fizyczne nowe stworzenie. Gdzieś przeczytałem, że jeden ewangelista zażartował, że lubi odpowiadać na typowe ewangeliczne wprowadzenie, gdy ktoś mówi, że jeśli umrzesz dziś wieczorem, czy na pewno wiesz, że pójdziesz do nieba? Odpowiedź tej osoby brzmi: tak, poszedłbym, ale nie spodziewam się, że zostanę tam zbyt długo. Zrozumiał siłę rozdziału 21 Objawienia i biblijnej teologii nowego stworzenia, że naszym ostatecznym przeznaczeniem jest fizyczne stworzenie, nie jakaś duchowa, ulotna egzystencja, ale bardzo fizyczna, konkretna. Tak, przemieniona, odnowiona, odkupiona, przepętniona życiodajną obecnością Boga, ale mimo wszystko fizyczna.

W rzeczywistości, raz jeszcze, jest to bardzo spójne z Księgą Rodzaju 1 i 2. Jak Bóg nas w ogóle stworzył? Ponieważ istoty fizyczne żyją na fizycznej ziemi, a Bóg znowu tego nie odrzuca i nie mówi, że to nie zadziałało, więc po prostu zabiorę je ze sobą do nieba. Nie, Bóg realizuje swój plan i w pierwszej kolejności realizuje swoje intencje wobec ludzkości, doprowadzając ją do ostatecznego celu, a rozdziały 21 i 22 odzwierciedlają to, co znajdujemy w Księdze Rodzaju. Niemcy często nazywają to Endzeit z Erdzeit, czas ostateczny jako pierwszy raz.

Tak więc czas końca w Objawieniu 21 i 22 odzwierciedla pierwszy czas, czas er, czyli Księgą Rodzaju 1 i 2. Tak więc, gdy ludzkość rozpoczęła życie w obecności Boga jako

fizyczne stworzenie, w taki sposób znajdujemy ludzką egzystencję, kończąc na ludziach Boga żyjących w obecności Boga jako nowe stworzenie. Zauważ również, że w Objawieniu rozdział 21, masz brak śmierci, o której powiedzieliśmy, że śmierć była częścią starego stworzenia, które życie nowego stworzenia miało odwrócić i przewyciężyć. Tak więc Jan mówi, że otrze. W wersecie 4, otrze każdą łzę z ich oczu.

Nie będzie już śmierci, żałoby, płaczu ani bólu. Dlaczego? Ponieważ stary porządek rzeczy przeminął. Pierwsze stworzenie dotknięte grzechem i przekleństwem z powodu grzechu Adama i Ewy w Księdze Rodzaju 3 jest teraz wyzwolone, tak że te rzeczy związane z pierwszym stworzeniem, śmierć, płacz, żałoba i ból, są teraz przewyciężone w nowym akcie twórczym charakteryzującym się życiem nowego stworzenia.

Zauważ również, że nowe stworzenie ma zarówno duchowy, jak i fizyczny wymiar. Ponownie, jest to fizyczne nowe stworzenie, ale ma również duchowy wymiar, ponieważ, jak już powiedzieliśmy, Bóg jest obecny ze swoim ludem. Jego lud doświadcza błogosławieństw nowego przymierza.

Zwróć uwagę na rozdział 21 w wersecie 3. I usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: Teraz przybytek Boga jest z ludźmi, i będzie z nimi, będą Jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi i będzie ich Bogiem. Tak, aby lud Boży cieszył się duchowymi błogosławieństwami obecności Boga i relacją z Nim oraz błogosławieństwami nowego przymierza na fizycznie odkupionej i odnowionej ziemi. Inna demonstracja nowej rzeczywistości stworzenia, mam na myśli całe sekcje 21 i 22, jest wyraźnie w kontekście nowego aktu twórczego, nowego stworzenia.

A wszystko, co dzieje się w tej sekcji, dzieje się na nowej ziemi. Ponownie, w wypełnieniu Izajasza 65 i innych tekstów ze Starego Testamentu, które przewidują nowe stworzenie. Objawienie rozdział 20, wersety 4-6, jeśli mogę cofnąć się o jeden rozdział do dobrze znanego rozdziału tysiącletniego, zajmiemy się tym bardziej.

Ale na co chcę zwrócić waszą uwagę, to przed przyjściem nowego stworzenia, w Objawieniu rozdział 20, zauważcie, że ludzie Boga, zaczną od wersetu 4, przeczytam 4-6, widziałem trony, Objawienie 20, 4-6, widziałem trony, na których zasiadali ci, którym dano władzę sądenia, i widziałem dusze tych, którzy zostali ścięci z powodu ich świadectwa dla Jezusa i z powodu słowa Bożego. Nie oddali czci bestii ani jej wizerunkowi i otrzymali znamię na swoich czołach; ożyli i panowali z Chrystusem przez tysiąc lat. Na co chcę zwrócić waszą uwagę, to język ożywienia lub zmartwychwstania.

To jest zmartwychwstanie, które wypełnia 1 Koryntian 15. To jest zmartwychwstanie, ostateczne zmartwychwstanie, które wypełnia Rzymian rozdział 6 i Rzymian rozdział 8, gdzie Paweł przewiduje przyszłe zmartwychwstanie dla ludu Bożego, które będzie ostatecznym wypełnieniem nowego stworzenia. Co jest jednak bardziej interesujące,

w rozdziale 20 jest to, że rozdział 20 nawiązuje również do Ezechiela 37, gdzie wizja doliny suchych kości, suche kości łączą się i ciało na nich przychodzi, a następnie duch wnika w nie i otrzymują życie.

Objawienie 20 nawiązuje do Ezechiela 37, a powodem tego jest prawdopodobnie to, że rozdziały 21 i 22 nawiązują do Ezechiela 40-48. Tak więc Ezechiel 37, dolina suchych kości, które są przywracane i podnoszone przez ducha życia, teraz spełnia się w Objawieniu 20, gdy lud Boży zostaje wskrzeszony do życia, szczególnie ci, którzy zostali zamordowani z rąk bestii, teraz są wskrzeszani do życia, myślę, zarówno w wypełnieniu przywrócenia Izraela do jego ziemi i otrzymaniu przez nich życia w Ezechiela 37, ale także w przygotowaniu do wejścia do ziemi, nowego stworzenia, w Objawieniu 21 i 22. Po raz kolejny Jan łączy wszystkie te starotestamentowe teksty dotyczące nowego stworzenia w Izajasza 65 i przywrócenia Izraela do jego ziemi w Ezechiela 37.

Ezechiel 37 jest również cytowany w rozdziale 21 werset 3, teraz mieszkanie Boga jest z ludzkością, a On będzie z nimi, oni będą Jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi. Ponownie, to pochodzi prosto z Ezechiela 37. Tak więc Jan zbiera razem nowe teksty stworzenia, teksty lądowe, przywrócenie Izraela do jego ziemi, aby pokazać, że teraz wszystkie te rzeczy osiągnęły swoje ostateczne wypełnienie, gdy odkupiony lud Boży żyje na nowej ziemi, nowej ziemi, w obecności Boga, tak jak Bóg zamierzył Adama i Ewę w pierwszym stworzeniu, tak jak Bóg zamierzył dla Izraela w swojej ziemi, teraz znajduje swoje ostateczne wypełnienie i dopełnienie, gdy Bóg żyje ze swoim ludem na odnowionej ziemi, odnowionej ziemi, z obecnością Boga pośród nich.

Ostatnią rzeczą, na którą należy zwrócić uwagę, jest wyraźnie wskazujący na nowy język stworzenia rozdział 22 Objawienia 22, 1 i 2. Następnie anioł pokazał mi rzekę wody życia, tak czystą jak kryształ, płynącą z tronu Boga i Baranka przez środek wielkiej ulicy miasta. Po obu stronach rzeki stało Drzewo Życia, rodzące 12 zbiorów owoców, rodzące swój owoc każdego miesiąca, a liście drzewa są używane do uzdrawiania narodów. Teraz nie będę wracał i tego czytał, ale ten tekst wyraźnie nawiązuje do rozdziału 47 Księgi Ezechiela i myślę, że pierwszych 12 wersetów, w których można znaleźć to samo: spod świątyni wypływa rzeka, która w końcu staje się coraz głębsza i w końcu wpada do Morza Martwego.

Po obu stronach rzeki rosną drzewa. Oczywiście, z powodów, które poznamy w następnej sekcji, gdy będziemy mówić o świątyni, z powodów, które poznamy później, Jan nie uważa, że rzeka wypływa ze świątyni, ale z tronu, który znajduje się w centrum Nowego Jeruzalem. Ale teraz Jan wyobraża sobie nowe stworzenie w Objawieniu 21 w kontekście Ogrodu Eden, który otrzymuje z Ezechiela 47.

Ale Ezechiel 47 również nawiązuje do obrazów Edenu, obrazów Ogrodu Eden. Tak więc Jan przedstawia nowe stworzenie nie tylko jako wypełnienie Izajasza 65 i innego tekstu o nowym stworzeniu, ale teraz wraca aż do Ogrodu Eden. To, co Bóg zamierzył

dla swojego ludu w Ogrodzie Eden, teraz znajduje swoją obietnicę, swoje obiecanie wypełnienie w nowym stworzeniu.

A także wtedy, nawiązując do Ezechiela 47, który dotyczy przywrócenia Izraela do jego ziemi, dowiadujemy się o zamiarze Boga wobec ludzkości w pierwotnym akcie twórczym i wobec narodu izraelskiego, który miał wejść do ziemi, teraz, gdy wszystko znajduje swoje ostateczne wypełnienie w Ogrodzie, nowym stworzeniu, które jest teraz przywrócone i doprowadzone do wypełnienia w Objawieniu rozdział 21 i 22. Podsumowując, chcę w pewnym sensie podsumować naukę Nowego Testamentu o nowym stworzeniu, a następnie po prostu wyciągnąć kilka implikacji dla tego. Po pierwsze, następnie w drodze podsumowania, nowe stworzenie, które jest przewidywane i obiecanie w Starym Testamencie jako zamiar Boga przywrócenia ludzkości do jego pierwotnego celu twórczego, jest teraz zainaugurowane duchowo i fizycznie przez zmartwychwstanie Chrystusa i w jego ludzie na mocy ich przynależności do Chrystusa, bycia złączonym ze zmartwychwstaniem Chrystusa i otrzymania duchowego życia Ducha Świętego.

Ale zostanie to dopełnione w fizycznym nowym stworzeniu na końcu historii, Objawienie 21 i 22. Ponownie, moim zdaniem, ziemia Palestyny, którą Izrael zajmował i którą Jezus zajmował w pierwszym wieku, stała się rodzajem odnowienia i przywrócenia, które rozszerzyły się, aby ostatecznie objąć całe stworzenie jako dar Boży dla jego ludu. Więc pozwólcie mi wrócić i powiedzieć trochę o tym jeszcze raz.

Przede wszystkim nowe stworzenie, temat nowego stworzenia, który został przewidziany i obiecany w Starym Testamencie jako zamiar Boga przywrócenia Jego pierwotnego aktu twórczego w Księdze Rodzaju 1 i 2. To nowe stworzenie jest teraz zainaugurowane zarówno duchowo, jak i fizycznie w zmartwychwstaniu samego Jezusa, a następnie w nas na mocy przynależności do Chrystusa i zjednoczenia z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu. Ale zostanie ono dopełnione w fizycznym nowym stworzeniu na samym końcu historii, gdzie lud Boży zajmie stworzenie ziemi, tak jak Bóg zamierzył w rozdziałach 1 i 2 Księgi Rodzaju. Pozwólcie mi więc wyciągnąć kilka implikacji dla tego. Przede wszystkim jedną, o której już wspomnieliśmy, ale warto ją powtórzyć, ponieważ myślę, że często to pomijamy i cierpimy, ponieważ tak robimy.

I to jest ponowne przypomnienie, że zgodnie z historią Biblii, nasze przeznaczenie nie jest niebiańskie, ale ziemskie. I znowu, tak nas stworzył Bóg. W Księdze Rodzaju 1 i 2, Bóg stwarza nas jako istoty fizyczne, dobrze istoty fizyczne i duchowe, ale nie mniej niż istoty fizyczne, które żyją w ciałach fizycznych na fizycznej ziemi.

Zamiarem Boga nie jest więc odrzucenie tego dla innego planu lub innej rzeczywistości, ale planem Boga jest odnowienie naszych ciał i odnowienie ziemi. Ponownie, taki był zamiar Boga od początku, od stworzenia, że będziemy istotami fizycznymi żyjącymi na fizycznej ziemi. Ta idea, że jesteśmy po prostu istotami

duchowymi, ciało jest po prostu pojemnikiem, z którego mamy nadzieję uciec i żyć w niebie, to bardziej gnostyczna idea z pierwszego, drugiego i trzeciego wieku, a nie biblijna idea.

Ale Bóg nie odrzuca swojego pierwotnego planu z Księgi Rodzaju 1 i 2, ale zamiast tego doprowadza go do celu, odkupując, odnawiając i przywracając całe stworzenie i swój lud. Tak więc raz jeszcze, Objawienie 21 i 22, jak widzieliśmy, kończy się życiem ludu Bożego na fizycznej ziemi w obecności Boga jako ostateczne wypełnienie planu Bożego, który zaczyna się w Księdze Rodzaju 1 i 2. Więc nasze przeznaczenie nie jest niebiańskie, ale ziemskie. Teraz mogę pozwolić ludziom mówić o pójściu do nieba.

Sam czasami używam tego języka, ale po prostu, abyśmy wiedzieli, co mamy na myśli, że nie mówimy o ucieczce z tej ziemi, ucieczce z tego ciała, abym mógł żyć w niebiańskim świecie duchowym, ale tak naprawdę w Objawieniu, w rozdziale 4 i 5, niebo schodzi na ziemię. Więc w rozdziale 22 Objawienia tron, który jest teraz w niebie, jest na ziemi. Ale chodzi o to, że musimy poważnie traktować fakt, że nasze przeznaczenie jest niebiańskie, a nie ziemskie.

Czasami, kiedy słyszę jak ludzie opisują niebo, nie dziwię się, że nie chcą tam iść. Kiedy myślimy o przysłowiowej karykaturze nieba jako miejscu z chmurami, i nosimy te białe szaty i chodzimy dookoła, jeśli to jest niebo, jeśli tak wygląda niebo, nie jestem pewien, czy chcę tam iść. Ale Biblia nigdzie nie przedstawia nieba w taki sposób.

Zamiast tego, gdy czytam Objawienie 21 i 22, daje mi to wielką nadzieję i ekscytuje mnie, jeśli to jest moje przeznaczenie, i daje mi coś, na co mogę czekać. Oznacza to, że ta ziemia jest warta poświęcenia. Kiedy Jezus wzywa mnie do poświęcenia, nawet do cierpienia na tej ziemi, do poświęcenia rzeczy tego świata, jest to warte, gdy wiem, że ponieważ jest świat, który wciąż na mnie czeka i dla którego warto poświęcić.

Nie jestem pewien, czy chcę poświęcić tę ziemię, by dryfować w białym garniturze w niebie jako istota duchowa, ale z pewnością warto poświęcić ten świat dla odkupionego i odnowionego. Mam na myśli, że myślisz o wszystkim, co kochasz w tym świecie. Pomyśl o świecie, który jest pozbawiony wszelkich skutków grzechu.

Pomyśl o świecie, w którym nie ma bólu, płaczu ani śmierci. Pomyśl o świecie, w którym nie ma niczego, co mogłoby rozczarować. Pomyśl o świecie, który spełnia wszystko, na co masz nadzieję i za czym tęsknisz.

To jest nowe stworzenie Nowego Testamentu z Objawienia 21 i 22. Drugą implikacją jest to, że po tym, co powiedzieliśmy do tej pory, pojawia się pytanie: czy obietnice ziemi są po prostu uduchowione? Kiedy wracam i czytam Stary Testament, obietnice ziemi wydają się raczej konkretne i fizyczne, a teraz czy sugeruję, że obietnice ziemi

zostały po prostu uduchowione? Ponieważ kilka tekstów, które przejrzelśmy, wydaje się sugerować, że odpoczynek w ziemi jest teraz wypełniony w odziedzczeniu Chrystusa, odziedzczeniu zbawienia, życia wiecznego itp., uczestnictwie w zmartwychwstaniu Chrystusa jako wypełnieniu nowego stworzenia, czy obietnice ziemi zostały po prostu uduchowione? A moja odpowiedź na to brzmi po prostu nie, nie zostały. Przede wszystkim zauważyliśmy, że obietnice ziemi w nowym stworzeniu mają zarówno wymiar duchowy, jak i fizyczny.

W teraźniejszości, w już zapoczątkowanym nowym stworzeniu, być może duchowe obietnice są najbardziej widoczne. Ale gdy spojrzymy na Objawienie 21 i 22, w tym, co jeszcze nie, fizycznym, stworzenie jest tak samo fizyczne jak to. Tak więc nowe rzeczywistości stworzenia, obietnice ziemi, nie są uduchowione.

Zamiast tego są bardzo fizyczne, ponieważ Objawienie 21 i 22 kończy się na tym, że lud Boży znajduje się na fizycznej nowej ziemi. W rzeczywistości, ponownie, sam Jezus przyszedł do fizycznej krainy, ziemi Palestyny, ziemi obiecanej. A w przyszłości, w Objawieniu 21 i 22, raz jeszcze, lud Boży odziedziczy ziemię, odziedziczy ziemię.

Pytanie, które często pojawia się w umysłach ludzi, brzmi: czy Izrael odzyska swoją ziemię w przyszłości? Moja odpowiedź brzmi: tak i nie. I chcę jeszcze raz podkreślić, czy w przyszłości powinniśmy oczekiwać, że Izrael odzyska ziemię Palestyny, ten kawałek ziemi na wschód od Morza Śródziemnego? A moja odpowiedź brzmi: tak i nie. Nie, nie w kontekście zasiedlenia dzisiejszej Palestyny, jaką znamy, ale kiedyś w fizycznej przyszłości.

Mówię tak, ponieważ myślę, że ziemia Palestyny odegrała rolę wskazującą na zamiar Boga w Księdze Rodzaju 1 i 2 powrotu do ziemi, do całego stworzenia, które Bóg dał swojemu ludowi, ale także wskazującą na wypełnienie w Chrystusie i nowym stworzeniu w Objawieniu 22. Na przykład widzieliśmy w Hebrajczyków 3 i 4, że funkcjonuje ona jako rodzaj czegoś większego. Więc w tym sensie Izrael, osobiście nie sądzę, osiedli się na obecnej ziemi Palestyny.

Ale tak, oni to zrobią. Tak, oni osiedlą się w tej ziemi, w której pewnego dnia posiadą fizyczną ziemię nowego stworzenia w Objawieniu 21 i 22. W rzeczywistości, zarówno Żydzi, jak i poganie będą.

Ale to, na co wskazywała ziemia, że ziemia, którą posiadał Izrael i ziemia, po której chodził Jezus w Palestynie w pierwszym wieku, rozszerzy się, aby ostatecznie objąć całe stworzenie, teraz znajduje swoje wypełnienie w Objawieniu 21 i 22. I tak powiedziałbym, że tak, otrzymają swoją ziemię, gdy Żydzi i poganie będą razem żyć w obecności Boga na nowym stworzeniu, co jest zamierzonym celem odkupieńczego planu Boga od samego początku.

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego

Testamentu. To jest sesja 5, Stworzenie, Ziemia, Rekreacja w Nowym Testamencie, Część 2.